

Tolling Test voor de Nova Scotia Duck Tolling Retriever

De Nova Scotia Duck Tolling Retriever is de enige Retrievertypen die ook voor het schot een taak te vervullen heeft. Vanwege deze unieke achtergrond is de Toller ook de enige Retriever die een 'rasspecifieke' proef kan afleggen. Alvorens hier verder op in te gaan, is het belangrijk even het 'frame' te schetsen waarin dit verhaal moet passen.

Duck Tolling betekent 'eenden lokken'. De taak van de Toller is dus om eenden die ver weg van de kustlijn op het water zitten, op een of andere manier binnen schotafstand van de jager te krijgen.

Waarschijnlijk is het enkelen onder jullie reeds opgevallen dat de Toller een aantal uiterlijke kenmerken heeft die gelijklopend zijn met die van een vos, namelijk bijvoorbeeld haar grootte, kleur, pluimstaart etc.

Een heel duidelijke must bij de 'creatie' van dit ras, gezien de Toller de manier van jagen van een vos dient na te bootsen.

Maar eerst even terug naar de eenden op de grote wateren in Canada, wilde eenden die de vos als natuurlijke vijand hebben (stelen eieren en vangen jonge eenden). De aantrekkingskracht tussen predator en prooi, de nieuwsgierigheid van de eenden om hun 'vijand' in de gaten te willen blijven houden wordt door de vos als lokmiddel gebruikt om de eenden richting de kustlijn te krijgen.

Door speels langs de kustlijn te lopen en springen, iets wat vossen vaak in paar doen, zich te verbergen om daarna weer tevoorschijn te komen, worden de eenden als het waar 'betoverd' en komen steeds dicht en dicht naar de waterkant. Een tweede vos kan dan, als de eenden dicht genoeg zijn, met een grote sprong haar prooi vangen.

Deze manier van jagen was voor de oorspronkelijke bewoners van Nova Scotia zo intrigerend dat ze een hond fokten om te kunnen nabootsen.

Jagers verscholen zich langs de waterlijn achter een geplaatste schutting of net en lieten hun lokhond, Toller, door middel van het weggooiën van balletjes of stokjes, het speelse gedrag van de vos nabootsen om zo de eenden naar de kant te lokken. Eens de eenden binnen schotafstand waren werden ze door middel van het gooien van een steen in het water, of door het zich zichtbaar maken van de schutter opgejaagd, geschoten en later door diezelfde 'lokhond' geapporteerd. Onze Tollers zijn dus echte multitaskers!

Met dank aan onze collega's van de Zweedse Tollerclub viert de 'Tolling Test' volgend jaar reeds haar 10^e verjaardag. In Zweden en Denemarken zijn de zogenaamde 'Tolling Testen' reeds officieel erkend. Sinds dit jaar heeft Duitsland een erkende proef die een beknopte versie is van de Scandinavische vorm, en steeds meer en meer Europese landen tonen een grote interesse in het houden van deze proeven.

De Toller heeft de afgelopen jaren heel wat in populariteit gewonnen, en gezien er geen split in show/werklijn bestaande is, is het belangrijk dat de natuurlijke aanleg op een zo ideaal mogelijke manier getest kan worden. De Belgian Toller Club houdt intussen sinds 2011 Tolling Testen, conform het Zweedse reglement, en is in afwachting van een officiële erkenning van haar proeven. Reeds vanaf het begin was er een nauwe samenwerking met de Nova Scotia Duck Tolling Retriever Club Nederland die intussen al enkele proeven op eigen bodem heeft georganiseerd.

Intussen zitten jullie vast al te popelen over hoe zo'n Tolling Test er nu precies uitziet en in welke mate ze verschilt van andere Retrieverproeven. Logisch gezien zal een Tolling Test altijd vlakbij het water plaatsvinden. Ook werk je als combinatie voorjager/hond, de proef in 1x in z'n geheel af, i.p.v. bijvoorbeeld op een Working Test door te schuiven naar 5 'stations' om daar telkens een aparte proef te moeten doen.

Een Tolling Test is dus meteen een volledig plaatje, i.p.v. het maken van een puzzel uit 5 stukken. Gemiddeld gezien zal een hond in Beginner klasse 20 minuten aan het werk zijn, Novice klasse 30 minuten en Open klasse 40 minuten. De moeilijkheidsgraad wordt per klasse opgedreven, dito met het aantal binnen te halen apporten.

Nog een significant verschil met bijvoorbeeld een Working Test is dat er geen punten maar een kwalificatie aan een hond gegeven wordt en er doorgaans geen rangschikking gemaakt wordt tussen honden die eenzelfde kwalificatie hebben behaald. De honden wordt dus beoordeeld t.o.v. een te beogen ideaal en niet t.o.v. elkaar.

De proeven in BE en NL zijn quasi identiek aan het Zweedse model, wat wil zeggen dat je 1x een kwalificatie 'Uitmuntend' moet behalen om van Beginner naar Novice te gaan en 2x een 'Uitmuntend' om van Novice naar Open te gaan. In de officiële Scandinavische reglementen is het ook zo voorzien dat een Toller die in de hoogste klasse 3x een 'Uitmuntend' behaalt, en na het slagen van een praktische proef, een officiële werktitel toegewezen krijgt. Zo'n praktische proef is helemaal gelijk aan de oorspronkelijke manier waarop de Canadezen met hun lokhond gingen jagen. De Toller moet bewijzen wilde eenden te kunnen aanlokken, en er moet wild geschoten en geapporteerd kunnen worden. Verschillende Tollers hebben reeds hun officiële titel binnen wat nogmaals bewijst dat bovenstaand verhaal alles behalve een simpel vertelsel is.

Omdat alles letterlijk en figuurlijk begint in de Beginnerklasse, nemen we deze even nader onder de loep. De Tolling Test moet de gehele jachtsituatie nabootsen, dus logischerwijze zal de test altijd aanvangen met het toenaderen van een vooraf uitgeplaatst net, het 'tolling', gevolgd door een waterapport. Zonder in detail het hele reglement over te gaan schrijven, onthouden we kort wat in deze fase van de proef van essentieel belang is. We gaan wilde eenden aanlokken, wat wil zeggen dat we ze in geen geval de indruk willen geven dat er ook een mens aan de waterkant staat. De voorjager moet dit eerste stuk dus in alle discretie samen met zijn hond uitvoeren. Geen luide commando's en ook de hond moet stil kunnen werken om de wilde eenden niet weg te jagen.

Er is dus een perfect evenwicht nodig tussen appel, en het speelse gedrag wat de Toller tijdens het aanlokken van de eenden moet gaan tonen. Al hurkend achter een net zal de voorjager 'speeltjes' voor de hond evenwijdig met de waterkant weggooien. Het speels apporteren van die objecten moet het gedrag nabootsen die de vossen tonen om de eenden aan te lokken. Het 'tollen' is veel meer dan het repetitief apporteren van een object. Het zich 'aantrekkelijk' zichtbaar maken aan de eenden die op het water zitten is iets wat doorgaans niet getraind hoeft te worden maar een speelse stijl waarmee ze gewoon geboren worden en wat het ras uniek maakt.

Het spreekt voor zich dat deze eerste fase dan ook de 'kritieke' fase is in het al dan niet slagen in deze jachtvorm. De kwaliteit die een Toller in deze fase al dan niet kan laten zien, zal ook doorslaggevend zijn voor de maximale kwalificatie die hij aan het einde van het gehele proef zal kunnen behalen.

Na het aanlokken van de eenden volgt in de Beginnerklasse altijd een enkel markeerapport uit het water. De volgorde van verdere onderdelen van de proef is hierna vrij te bepalen door

de keurder. Er zijn echter steeds minimaal 7 binnen te halen apporten in deze klasse, waarvan 2 uit het water en een aantal uit een gebied wat als 'vrij zoeken' beoordeeld wordt.

Klassieke opzet kan bijvoorbeeld zijn toenadering net, tolling, enkel markeerapport uit diep water, enkel markeerapport op land, 4 stuks uit zoekgebied en enkel markeerapport uit water als afsluiter.

De keurder zal bij het opzetten van zijn proef het gebied in en om het water optimaal benutten om de kwaliteiten van de hond zo goed mogelijk te kunnen beoordelen. Tevens is het ook typisch aan een Tolling Test dat het zoekgebied deels uit water kan bestaan. Rietkragen en begroeiing in en om het water zijn vaak voorkomende omstandigheden waarin een Toller zich van zijn beste kant moet kunnen laten zien.

Nogmaals, bovenstaand bewijst dat alles behalve een simpel vertelsel is.

Tekst en foto's Belgian Toller Club

i.s.m. Nova Scotia Duck Tolling Retriever Club Nederland